

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2CdoPr/15/2024
Identifikačné číslo spisu:	1316215893
Dátum vydania rozhodnutia:	30.04.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Nevedelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1316215893.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu VRBA & PARTNERS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Sliezska 9, IČO: 35 918 225, proti žalovanej P. V., narodenej L., bytom O., o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a o vzájomnom návrhu žalovanej, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B3-12Cpr/13/2016, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. marca 2022 sp. zn. 5CoPr/1/2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. marca 2022 č. k. 5CoPr/1/2021-245 v znení opravného uznesenia z 10. marca 2023 č. k. 5CoPr/1/2021-255 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Prvé konanie pred súdom prvej inštancie

1. Okresný súd Bratislava III (teraz Mestský súd Bratislava IV podľa § 24 písm. a) CSP - ďalej aj len „súd prvej inštancie“) v poradí prvým rozsudkom zo 7. februára 2018 č. k. 12Cpr/13/2016-104

- žalobu zamietol (I. výrok),

- vzájomnú žalobu zamietol (II. výrok),

- žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanej 2-mesačné odstupné vo výške 1.293,54 eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 02. 08. 2016 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku (III. výrok)

- a žalovanej náhradu trov konania nepriznal (IV. výrok).

2. Z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že žalovaná dňa 08. 07. 2016 zaslala žalobcovi Posudok o zdravotnom stave „so záverom o dlhodobej strate spôsobilosti na výkon doterajšej práce bez ohrozenia jej zdravia“, spolu so žiadosťou o preradenie na inú prácu alebo ukončenie pracovného pomeru dohodou k 30. 09. 2016 zo zdravotných dôvodov, že žalobca podaním z 19. 07. 2016, doručeným 21. 07. 2016 žalovanej oznámil, že ju preradil na pracovnú pozíciu „back office“ a žalovaná dňa 22. 07. 2016 zaslala podanie „Okamžité zrušenie pracovného pomeru v zmysle § 69 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce“, ktoré

bolo žalobcovi doručené dňa 25. 07. 2016; žalobca dňa 29. 07. 2016 zaslal žalovanej list označený ako „Dovolanie sa neplatnosti Okamžitého skončenia pracovného pomeru“, v ktorom tiež uviedol, že netrvá na tom, aby u neho ďalej pracovala.

3. V bodoch 32/, 33/ odôvodnenia súd prvej inštalácie dôvodil: „Keďže žalobca ako zamestnávateľ listom z 29. 07. 2016 žalovanej ako zamestnankyni oznámil, že nemá záujem na tom, aby táto u neho prácu ďalej vykonávala, toto jeho vyjadrenie v zmysle § 78 ods. 3 ZP zakladá fikciu ukončenia pracovného pomeru, aj za predpokladu, že okamžité skončenie pracovného pomeru by bol neplatný právny úkon, pričom pracovný pomer skončí dňom v ňom uvedeným, teda dňom 31. 07. 2016. To, že žalobca nemal záujem žalovanú ďalej zamestnávať deklaroval aj oznámením do Sociálnej a zdravotnej poisťovne, kde ju odhlásil s uvedením: § 69 ZP, skončenie pracovného pomeru. Pokiaľ žalobca uvádza, že sa môže voči žalovanej domáhať náhrady škody, toto vylučuje ustanovenie § 78 ods. 4 ZP, v nadväznosti na ustanovenie § 78 ods. 3 ZP.

Za daného stavu veci nebolo dôvodné, aby sa súd ďalej žalobou žalobcu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 22. 07. 2016 zaoberal, pretože samotný žalobca i v žalobe potvrdzuje, že po doručení Okamžitého skončenia pracovného pomeru zo strany žalovanej, žalobca netrval na jej ďalšom zamestnávaní a on sám využil možnosť v zmysle § 78 ods. 3 písm. b) Zákonníka práce. Súd preto už iba konštatuje, že pracovný pomer žalovanej u žalobcu skončil fikciou dňom, keď mal pracovný pomer skončiť, t. j. 31. 07. 2016, a preto žalobu žalobcu meritórne neprejednal a v celom rozsahu zamietol.“

4. K návrhu žalovanej, doručeného mu dňa 29. 12. 2016, „aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru ku dňu 25. 07. 2016 podľa § 69 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce dané žalovanou žalobcovi dňa 22. 07. 2016 je platné, a aby súd žalobcu zaviazal zaplatiť jej dvojmesačné odstupné“, súd prvej inštalácie v bodoch 39/ až 41/ odôvodnenia rozsudku uviedol, že „Podľa ustanovenia § 77 Zákonníka práce je možné sa dovolať neplatnosti skončenia pracovného pomeru na súde v lehote dvoch mesiacov odo dňa, kedy sa mal pracovný pomer skončiť. Analogicky v nadväznosti na toto zákonné ustanovenie súd konštatuje, že Zákonník práce nepozná variantu žaloby domáhať sa určenia „platnosti skončenia pracovného pomeru“, preto súd vzájomný návrh žalobkyne, s takto ňou uplatneným petítom, ktorým je súd viazaný, preskúmať nemohol a žalobu v tomto znení zamietol. Naopak, ďalšiu časť návrhu, ktorým sa žalovaná domáhala nároku v znení, že žalobca je povinný zaplatiť jej dvojmesačné odstupné vo výške 1.293,54 eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 02. 08. 2016 až do zaplatenia, súd prejednal a mal ju za dôvodnú. V zmysle ustanovenia § 69 ods. 4 Zákonníka práce má totiž žalovaná, ako zamestnanec, ktorý okamžite skončil pracovný pomer, nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov.“

II.

Prvé konanie pred odvolacím súdom

5. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „odvolací súd“) uvedený rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštalácie uznesením z 21. mája 2019 č. k. 5CoPr/9/2018-134 s odôvodnením (body 11. až 14. odôvodnenia), že:

- pre platné okamžité skončenie pracovného pomeru sa vyžaduje, aby podľa lekárskeho posudku, vykonaného ošetrovateľom lekárom zamestnanca, neprichádzal do úvahy iný odborný záver, ako ten, že zamestnanec nemôže vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia zdravia; takýto stav musí posudok deklarovať (porovnaj rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/150/05). Pri kvalifikovanom posudku ošetrovateľa lekára oprávnenie zamestnanca okamžite skončiť pracovný pomer vzniká až uplynutím pätnásťdňovej lehoty po predložení posudku, za predpokladu, že dovtedy zamestnávateľ zamestnanca nepreradil na inú vhodnú prácu. Pokiaľ by zamestnanec odmietol ponúkanú inú vhodnú prácu, pracovný pomer už sám nemôže skončiť okamžite. V takomto prípade by bolo možné zo strany zamestnávateľa uplatniť výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. c).

- súd prvej inštalácie sa napriek uplatnenému určaniu neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vôbec nezaoberal meritom veci, teda či žalovaná rozviazala pracovný pomer neplatne, nezaujal stanovisko ku samotnému lekárskeho posudku, ku vhodnosti inej ponúkanej práce a napokon ani

dodržaním lehoty podľa § 69 ods. 3. Žalobu zamietol len s poukazom na ustanovenie § 78 ods. 3 písm. b) Zák. práce, keď žalobca oznámil žalovanej, že na ďalšom výkone práce netrvá. Takto postupoval bez bližšieho zistenia dôvodov (a ich vyhodnotenia), ktoré žalobcu viedli k podaniu žaloby po takomto oznámení žalovanej. V určovacích žalobách o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru sa preukazovanie naliehavého právneho záujmu v zásade nevyžaduje, keďže priamo Zákonník práce v ustanovení § 77 predpokladá podávanie žalôb o neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Súd autoritatívne nerozhodol o neplatnom skončení pracovného pomeru, keď sa nevyporiadal s tvrdeniami žalobcu, hoci bez tohto rozhodnutia nemá základ pre vzájomnou žalobou uplatnený nárok na náhradu mzdy podľa § 69 ods. 4, ktoré ustanovenie žalovaná vo vzájomnej žalobe citovala, ktorý súd vo výroku i v odôvodnení rozsudku nesprávne považoval za odstupné, o ktorom pojednáva ustanovenie § 76 Zák. práce.

- nárok na náhradu mzdy podľa § 69 ods. 4 Zák. práce patrí len pri platnom okamžitom skončení pracovného pomeru ako satisfakcia za skončenie pracovného pomeru zamestnancom z vážneho dôvodu bez výpovednej doby. Rozsudok je potom vnútorne rozporný, keď na jednej strane súd zamietol žalobu o určenie neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, lebo zamestnanec okamžite skončil pracovný pomer neplatne, avšak zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval (§ 78 ods. 3 Zák. práce), na druhej strane zamestnancovi priznal nárok, vyplývajúci z platného okamžitého skončenia pracovného pomeru (§ 69 ods. 4).

- výroky II. a III. napadnutého rozsudku sa vzájomne vylučujú, a pretože vo výroku II. je zahrnutý i vo výroku III. priznaný nárok na náhradu mzdy.

III.

Druhé konanie pred súdom prvej inštancie

6. Súd prvej inštancie v poradí druhým rozsudkom z 11. septembra 2020 č. k. 12Cpr/13/2016-211 rozhodol:

I. Súd žalobu žalobcu o určenie, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca z 25. júla 2016 je neplatné, zamietla.

II. Súd o vzájomnej žalobe žalovanej rozhodol tak:

Súd určuje, že okamžité skončenie pracovného pomeru ku dňu 25. júla 2016 dané žalovanou žalobcovi dňa 22. júla 2016, je platné.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu mzdy vo výške 1.718,50 eur spolu s 8 % úrokom z omeškania ročne od 2. augusta 2016 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

III. Žalovanej sa náhrada trov konania nepriznáva.

7. Súd prvej inštancie dôvodil (body 50. a 52. odôvodnenia jeho rozsudku)

„50/ ... že už pri svojom predbežnom právnom posúdení uviedol, že vec posúdi v zmysle ustanovenia § 69 ods. 1 písm. a) ZP, hoci ako dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru zo zdravotných dôvodov žalovaná uviedla § 61 ods. 1 písm. c) ZP, pričom napokon sama i žalobca ďalej postupovali ako by išlo o dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru (ďalej aj „OSPP“) podľa písm. a) ZP. Subsumovanie pod ustanovenie § 69 ods. 1 písm. c) ZP nebolo správne, pričom súd týmto označením nie je viazaný a toto nesprávne označenie písmena nezakladá neplatnosť právneho úkonu „OSPP“. Hoci obe ustanovenia § 69 ods. 1 písm. a) aj c) ZP sa týkajú zdravia zamestnanca, rozdiely sú v tom, že pri „OSPP“ podľa § 69 ods. 1 písm. a) ZP ide o vážne ohrozenie zdravia zamestnanca, kedy zamestnanec môže okamžite skončiť pracovný pomer, ak podľa Lekárskeho posudku nemôže ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia zdravia, čo potvrdil aj Lekársky posudok prof. MUDr. Jozefa Vojtaššáka, CSc., z 29. 06. 2016, pričom podľa ustanovenia § 69 ods. 1 písm. c) ZP ide o bezprostredné ohrozenie života alebo zdravia zamestnanca, ktoré je tiež dôvodom na „OSPP“, avšak bez toho, aby zamestnanec potreboval k jeho uplatneniu lekárskeho posudku. Podľa komentára ZP ide skôr o prípady neštandardných situácií na pracovisku v súvislosti s vykonávanou prácou, napr. ide o prípady, kedy sa na pracovisku vytvorí situácia, ktorá je v rozpore s predpismi o bezpečnosti a o ochrane zdravia na pracovisku, čo nie je daný prípad, takáto situácia stranami sporu ani nenastala, ani tvrdená nebola.

51/ Súd podrobil neplatnosťou napadnuté Okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej z

25. 07. 2016 skúmaniu po stránke formálnej a zistil, že toto bolo vyhotovené v predpísanej písomnej forme z 22. 07. 2016, riadne žalobcovi doručené dňa 25. 07. 2016, je v ňom uvedený jeden z nezameniteľných taxatívnych dôvodov v zmysle § 69 ods. 1 ZP a to, že: „žalovaná dlhodobo stratila spôsobilosť naďalej vykonávať doterajšiu prácu bez ohrozenia svojho zdravia“, s odvolaním sa na písomne vypracovaný Lekársky posudok prof. MUDr. Jozefom Vojtaššákom, CSc., z 29. 06. 2016. Súd mal preto tento právny úkon za perfektný a následne vec prejednal.

52/ Súd preto skúmal postup žalovanej, ktorá sa vzájomnou žalobou domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru, ktoré zaslala žalobcovi je platné a mal ho za dôvodné.“

8. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie z a preukázané (bod 58. odôvodnenia jeho rozsudku), že žalovaná mohla platne skončiť okamžité pracovný pomer, a to z toho dôvodu, že jednak predložila žalobcovi lekárske posudok, z ktorého bolo zrejmé, že nemôže ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia svojho zdravia a jednak preto, že ju žalobca v lehote 15 dní nepreradil na inú vhodnú prácu. Súd jeho oznámenie o preradení podaním z 19. 07. 2016 - na novú pracovnú pozíciu - back office, ktoré žalovaná prevzala dňa 21. 07. 2016, mal nielenže za formálne a nepravdivé, ale doslova za šikanózne výkon práva, čím dostal žalovanú do patovej situácie, kedy vo vážnom ohrození zdravia, musela riešiť tak závažné právne otázky, ako je okamžité skončenie pracovného pomeru namiesto toho, aby žalobca postupoval v súlade so zákonom a uznal, že vhodné pracovné miesto vo svojej advokátskej kancelárii pre ňu s ohľadom na jej vek a zdravie nemá alebo skončil s ňou pracovný pomer dohodou, ako mu to žalovaná korektne navrhovala alebo jej dal sám výpoveď. Žalovaná dôkazné bremeno tvrdenia uniesla, na rozdiel od žalobcu. Pokiaľ sa žalovaná dňa 29. 06. 2016 dozvedela o dôvode, pre ktorý môže rozviazať pracovný pomer okamžite a žalobca ju nepreradil na inú vhodnú prácu, len dal iný názov jej doposiaľ vykonávanej pracovnej pozícii, ako to vyplýva z profilu www.advokatska.sk

9. Nárok žalovanej na náhradu mzdy považoval za dôvodný s poukazom na ustanovenie § 69 ods. 4 ZP.

IV.

Druhé konanie pred odvolacím súdom

10. Odvolací súd rozsudkom z 15. marca 2022 č. k. 5CoPr/1/2021-245 rozhodol o odvolaní žalobcu tak, že:

- rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade mzdy zmenil tak, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu mzdy vo výške 1.718,50 eur brutto spolu s úrokom omeškania vo výške 8 % ročne odo dňa 2. augusta 2016 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšných častiach napadnutý rozsudok potvrdil (výrok I.),
- a žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II.).

V.

Dovolanie žalobcu

11. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 CSP.

12. Nesprávny procesný postup, ktorým malo dôjsť k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP) vzhľadom žalobca v nedostatočnom odôvodnení, nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti a v rozpornosti rozsudku odvolacieho súdu s platnou právnou úpravou.

13. Poukázal na to, že podstata jeho argumentácie ohľadne tvrdenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovanou je neplatné, bola, že:

13.1. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. a) ZP nebol daný, nakoľko žalovaná uskutočnila okamžité skončenie pracovného pomeru pred uplynutím 15 dní odo dňa predloženia posudku zamestnávateľovi.

13.2. Dôvod okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. c) ZP nebol daný,

nakoľko žalovanej život ani zdravie nemohli byť bezprostredne ohrozené, nakoľko v dobe uskutočnenia uvedených úkonov prácu už dlhšiu dobu nevykonávala.

14. Dovolateľ poukázal na to, že odvolací súd zdôvodnil svoje rozhodnutie nasledujúcimi podstatnými skutočnosťami:

- skončenie pracovného pomeru v dôsledku zákonnej fikcie podľa § 78 ods. 3 písm. b) ZP vylučuje úspech zamestnávateľa v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zamestnancom, keďže cieľ sledovaný v takomto spore, ktorým nepochybne je ďalšie trvanie pracovného pomeru, je v rozpore so zákonnou fikciou o skončení pracovného pomeru dohodou. Zamestnávateľ je svojím prejavom vôle, že netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval, viazaný, bez ohľadu na skutočnosť, či k tomuto prejavu došlo pred uplynutím lehoty na podanie žaloby podľa § 77 ZP. (bod 10. Napadnutého rozsudku). Uvedený argument odvolací súd použil s prihliadnutím na vyjadrenie žalobcu ako zamestnávateľa, že netrvá na tom, aby žalovaná pokračovala vo výkone práce.
- neobstojí námietka žalobcu, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaná realizovala pred uplynutím pätnásťdňovej lehoty na preradenie, pretože žalobca ešte pred jej uplynutím žalovanej oznámil, na akú inú vhodnú prácu ju preraďuje (bod 13. Napadnutého rozsudku).

15. Dovolateľ namietol, že:

- z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, z akých dôvodov považoval odvolací súd okamžité skončenie pracovného pomeru za platné. Z Napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či bol odvolací súd názoru, že žalovaná platne skončila svoj pracovný pomer okamžite podľa § 69 ods. 1 písm. a) alebo podľa § 69 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce.
- z napadnutého rozsudku tiež nie je zrejmé, na akom ustanovení právneho predpisu založil odvolací súd svoje konštatovanie, že „neobstojí námietka žalobcu, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaná realizovala pred uplynutím pätnásťdňovej lehoty na preradenie, pretože žalobca ešte pred jej uplynutím žalovanej oznámil, na akú inú vhodnú prácu ju preraďuje“ (bod 13. Napadnutého rozsudku), keď § 69 ods. 1 písm. a) ZP uplynutie pätnásťdňovej lehoty stanovuje ako hmotnoprávnu podmienku platnosti právneho úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom.
- nie je zrejmé, na čom založil odvolací súd svoj argument, že „skončenie pracovného pomeru v dôsledku zákonnej fikcie podľa § 78 ods. 3 písm. b) ZP vylučuje úspech zamestnávateľa v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zamestnancom, keďže cieľ sledovaný v takomto spore, ktorým nepochybne je ďalšie trvanie pracovného pomeru, je v rozpore so zákonnou fikciou o skončení pracovného pomeru dohodou. Zamestnávateľ je svojím prejavom vôle, že netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval, viazaný, bez ohľadu na skutočnosť, či k tomuto prejavu došlo pred uplynutím lehoty na podanie žaloby podľa § 77 ZP“ (bod 10. Napadnutého rozsudku). Uvedený argument odvolací súd použil s prihliadnutím na vyjadrenie žalobcu ako zamestnávateľa, že netrvá na tom, aby žalovaná pokračovala vo výkone práce.
- možnosť dovolania sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplýva zamestnávateľovi priamo z ustanovení § 78 ods. 3 ZP, pričom zamestnávateľ má aj pri nepochybnom skončení pracovného pomeru na základe fikcie dohodou, právny záujem na určení, že okamžité skončenie pracovného pomeru (nie samotné skončenie pracovného pomeru) je neplatné, a to z toho dôvodu, že pri okamžitom skončení pracovného pomeru zamestnancom má zamestnanec právo na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov, no pri skončení pracovného pomeru dohodou v dôsledku fikcie zamestnanec právo na náhradu mzdy nemá. V dôsledku uvedeného je napadnutý rozsudok nepresvedčivý, javí sa ako arbitrárny, nadmieru chrániaci slabšiu stranu v konaní a hľadajúci argumenty len na podporu slabšej strany, čo bezpochyby porušuje práva žalobcu na spravodlivý proces.

16. Napadnutý rozsudok je podľa dovolateľa aj nedôsledne vyhotovený, keď v záhlaví uvádza, že ide o rozhodnutie „proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III zo 7. februára 2018 č. k. 12Cpr/13/2016-104“, nakoľko uvedené rozhodnutie je skorším rozhodnutím prvostupňového súdu vo veci a nie rozhodnutím, ktoré bolo napadnuté v poradí druhým odvolaním, o ktorom odvolací súd rozhodoval, resp. mal rozhodovať.

Uvedená nedôslednosť pokračuje v odseku 2. a odseku 4. odôvodnenia rozsudku, kde odvolací súd

uvádza, že „Zamietol i vzájomnú žalobu žalovanej, ktorou sa domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platné (výrok II.).“, pritom odvolaním napadnutý rozsudok vyhovel návrhu žalovanej a určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platné.

Zmätočné je aj odôvodnenie v odseku 17. a odseku 18. napadnutého rozsudku, kde súd uvádza, že zmenil výrok III. napadnutého rozsudku - výrok III. napadnutého rozsudku pritom menený nebol (ten pojednával o trovách). Odkaz na výrok III. je odkazom na výrok III. prvého rozsudku vo veci zo 07. 02. 2018, ktorý však nebol predmetom odvolania. Zo samotného výroku Napadnutého rozsudku ako aj z jeho odôvodnenia je teda veľmi otázne, aký rozsudok odvolací súd vlastne menil či prvostupňový rozsudok zo 07. 02. 2018 alebo prvostupňový rozsudok z 11. 09. 2020. Uvedená zmätočnosť je takého rozsahu, že sa nejedná len o zrejmu chybu v písaní. Aj uvedené skutočnosti prispievajú k nepresvedčivosti a nezrozumiteľnosti Napadnutého rozsudku a vyvolávajú dojem, že súd nevenoval konaniu a vyhotoveniu rozsudku profesionálnu starostlivosť, ktorá je podmienkou spravodlivého procesu.

17. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, teda že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolateľ vzhliadol v nesprávnom právnom posúdení, že „Skončenie pracovného pomeru v dôsledku zákonnej fikcie podľa § 78 ods. 3 písm. b) ZP vylučuje úspech zamestnávateľa v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zamestnancom, keďže cieľ sledovaný v takomto spore, ktorým nepochybne je ďalšie trvanie pracovného pomeru, je v rozpore so zákonnou fikciou o skončení pracovného pomeru dohodou. Zamestnávateľ je svojím prejavom vôle, že netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval, viazaný, bez ohľadu na skutočnosť, či k tomuto prejavu došlo pred uplynutím lehoty na podanie žaloby podľa § 77 ZP (bod 10. Napadnutého rozsudku)“ a to bez ohľadu na to, či sa zamestnávateľ vyjadril, že netrvá na tom, aby zamestnanec pokračoval vo výkone práce.

18. Podľa dovolateľa skutočnosť, že zamestnávateľ sa vyjadrí, že netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval, nevylučuje úspech zamestnávateľa v konaní v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zamestnancom, nakoľko zamestnávateľ má právny záujem na tom, aby súd určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru (nie samotné skončenie pracovného pomeru dohodou) je neplatné, a to z toho dôvodu, že pri okamžitom skončení pracovného pomeru zamestnancom má zamestnanec právo na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov, no pri skončení pracovného pomeru dohodou v dôsledku fikcie zamestnanec právo na náhradu mzdy nemá. Pri konaní o určení neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom v prípade, ak zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec ďalej pracoval, nekoná súd o skončení pracovného pomeru, ale koná o tom, či pracovný pomer skončil okamžitým skončením zo strany zamestnanca (alebo skončil dohodou v dôsledku fikcie) a súčasne koná aj o nároku zamestnanca na náhradu mzdy za dva mesiace.

19. Právne posúdenie veci odvolacieho súdu, spočívajúce v tom, že „neobstojí námietka žalobcu, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaná realizovala pred uplynutím pätnásťdňovej lehoty na preradenie, pretože žalobca ešte pred jej uplynutím žalovanej oznámil, na akú inú vhodnú prácu ju preraduje (bod 13. Napadnutého rozsudku)“, je podľa dovolateľa tiež nesprávne. Žalobca tvrdí, že zamestnanec môže okamžite skončiť pracovný pomer podľa § 69 ods. 1 písm. a) ZP len a výlučne po uplynutí pätnásťdňovej lehoty stanovenej v § 69 ods. 1 písm. a) ZP, inak je tento právny úkon pre svoj rozpor so zákonom absolútne neplatný.

20. Z vyššie uvedených dôvodov žalobca navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a zmenil ho tak, že určí, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany žalovanej z 25. júla 2016 je neplatné. Súd vzájomnú žalobu žalovanej zamietla. Žalovaná je povinná uhradiť súdne trovy konania a trovy právneho zastúpenia na účet právneho zástupcu žalobcu, IBAN: SK62 0200 0000 0037 1475 5257, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet žalobcu podľa ich vyčíslenia v konaní.

21. Žalovaná sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrila.

22. Odvolací súd opravným uznesením z 10. marca 2023 č. k. 5CoPr/1/2021-255 opravil záhlavie svojho rozsudku z 15. marca 2022 č. k. 5CoPr/1/2021-245 tak, že správne znie: „... na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III z 11. septembra 2020 č. k. 12Cpr/13/2016-211...“.

VI.

Konanie o dovolaní

23. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu je potrebné vyhovieť.

24. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

25. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

26. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

27. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (porovnaj sp. zn.

1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto posudzoval opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní (pred nižšími súdmi) došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

28. Pojemným znakom vady zmätočnosti uvedenej v ustanovení § 420 písm. f) CSP je, že k nej došlo nesprávnym „procesným“ postupom súdu, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol konanie), znemožňujúca strane sporu (v mimosporových konaniach stále účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (tu porovnaj R 129/1999 a sp. zn. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017 a 8Cdo/85/2018).

29. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov.

30. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

31. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

32. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04).

33. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu, ktorý zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných ústavou.

Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého

rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

34. Vádu zmätočnosti dovolateľ vzhliadol v nedostatočnom, rozpornom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu, z ktorého nie je zrejmé,

- z akých dôvodov považoval okamžité skončenie pracovného pomeru za platné,
- či žalovaná platne skončila svoj pracovný pomer okamžite podľa § 69 ods. 1 písm. a) alebo podľa § 69 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce,
- prečo neobstojí námietka žalobcu, že okamžité skončenie pracovného pomeru žalovaná realizovala pred uplynutím pätnásťdňovej lehoty na preradenie (pretože žalobca ešte pred jej uplynutím žalovanej oznámil na akú inú vhodnú prácu ju preraduje), keď § 69 ods. 1 písm. a) ZP uplynutie pätnásťdňovej lehoty stanovuje ako hmotnoprávnu podmienku platnosti právneho úkonu okamžitého skončenia pracovného pomeru zamestnancom,
- na akej úvahe založil názor, že skončenie pracovného pomeru v dôsledku zákonnej fikcie podľa § 78 ods. 3 písm. b) ZP vylučuje úspech zamestnávateľa v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zamestnancom, keď možnosť dovolania sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplýva zamestnávateľovi priamo z ustanovenia § 78 ods. 3 ZP, pričom zamestnávateľ má aj pri nepochybnom skončení pracovného pomeru na základe fikcie dohodou, právny záujem na určení, že okamžité skončenie pracovného pomeru (nie samotné skončenie pracovného pomeru) je neplatné a to z toho dôvodu, že pri okamžitom skončení pracovného pomeru zamestnancom má zamestnanec právo na náhradu mzdy.

Podľa § 69 ods. 1 ZP zamestnanec môže pracovný pomer okamžite skončiť, ak

- a) podľa lekárskeho posudku nemôže ďalej vykonávať prácu bez vážneho ohrozenia svojho zdravia a zamestnávateľ ho nepreradil do 15 dní odo dňa predloženia tohto posudku na inú pre neho vhodnú prácu,
- b) zamestnávateľ mu nevyplatil mzdu, náhradu mzdy, cestovné náhrady, náhradu za pracovnú pohotovosť, náhradu príjmu pri dočasnej pracovnej neschopnosti zamestnanca alebo ich časť do 15 dní po uplynutí ich splatnosti,
- c) je bezprostredne ohrozený jeho život alebo zdravie.

Podľa § 69 ods. 3 ZP zamestnanec môže okamžite skončiť pracovný pomer iba v lehote jedného mesiaca odo dňa, keď sa o dôvode na okamžité skončenie pracovného pomeru dozvedel.

Podľa § 69 ods. 4 ZP zamestnanec, ktorý okamžite skončil pracovný pomer, má nárok na náhradu mzdy v sume svojho priemerného mesačného zárobku za výpovednú dobu dvoch mesiacov.

Podľa § 78 ods. 3 písm. b) ZP ak skončil zamestnanec pracovný pomer neplatne a zamestnávateľ netrvá na tom, aby zamestnanec u neho naďalej pracoval, platí, ak sa zamestnávateľ so zamestnancom písomne nedohodne inak, že pracovný pomer sa skončil dohodou, ak bol pracovný pomer neplatne skončený okamžite, dňom, keď mal pracovný pomer skončiť.

35. Ako vyplýva z vyššie uvedeného, súd prvej inštancie vo veci rozhodol v poradi druhým rozsudkom z 11. 09. 2020 č. k. 12Cpr/13/2016-211, keď výrokom I. zamietol žalobu žalobcu, výrokom II. rozhodol o vzájomnej žalobe žalovanej tak, že jednak určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalovanou žalobcovi je platné, jednak uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť žalovanej náhradu mzdy v určenej výške; výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania.

36. V záhlaví rozsudku odvolací súd nielenže ako odvolaním napadnutý rozsudok označil v poradi prvý rozsudok súdu prvej inštancie, ale, podľa obsahu odôvodnenia z neho aj vychádzal (body 1. - 2. dovolaním napadnutého rozsudku), keď uviedol, že súd prvej inštancie v poradi druhým rozsudkom

zamietol žalobu žalobcu ... (výrok I.); zamietol i vzájomnú žalobu žalovanej, ktorou sa domáhala určenia, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platné (výrok II.), žalovanej priznal dvojmesačné odstúpné vo výške 1.293,54 eur s príslušenstvom. Náhradu trov konania žalovanej nepriznal.

37. V bode 3. odôvodnenia odvolací súd poukázal na to, že „súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 25. 07. 2016, žalobcovi v tento deň i doručené, sa žalobca domáhal včas, v priebehu plynutia prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zák. práce. Zamietnutie žaloby založil na oznámení žalobcu z 29. 07. 2016, že nemá záujem, aby žalovaná u neho prácu naďalej vykonávala. Preto ak by aj namietaný právny úkon zamestnankyne bol neplatným, oznámenie žalobcu zakladá fikciu skončenia pracovného pomeru podľa § 78 ods. 3 Zák. práce. Pracovný pomer žalovanej u žalobcu skončil podľa § 78 písm. b) Zák. práce fikciou, dňom, kedy sa mal podľa okamžitého skončenia pracovného pomeru skončiť, teda dňom 31. 07. 2016. V bode 4. odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie „Vzájomnú žalobu v určovacej časti zamietol, keď Zákonník práce nepredpokladá variantu žaloby o platnom skončení pracovného pomeru“ a súčasne mal za to, že súd prvej inštancie odvolaním napadnutým rozsudkom „v súlade s ustanovením § 69 ods. 4 Zák. práce žalovanej priznal nárok na náhradu mzdy“. V bodoch 8. - 10. odôvodnenia rozsudku sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvej inštancie o tom, že ak by aj okamžité skončenie pracovného pomeru bolo neplatné, pracovnoprávny pomer medzi stranami skončil v dôsledku zákonnej fikcie, uvedenej v ustanovení § 78 ods. 3 písm. b) ZP. Súd prvej inštancie správne prihliadol na odpoveď žalobcu na doručené okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnanca, keď ešte v júli 2016 žalovanej oznámil, že netrvá na tom, aby žalovaná u neho naďalej pracovala a žalovanú z dôvodu skončenia pracovného pomeru i odhlásil zo sociálneho a nemocenského poistenia. Skončenie pracovného pomeru v dôsledku zákonnej fikcie podľa § 78 ods. 3 písm. b) ZP, vylučuje úspech zamestnávateľa v spore o neplatné skončenie pracovného pomeru zamestnancom - zamestnávateľ je svojím prejavom vôle, že netrvá na tom, aby zamestnanec u neho ďalej pracoval, viazaný bez ohľadu na to, či k tomuto prejavu došlo pred uplynutím lehoty na podanie žaloby podľa § 77 ZP.

38. Z rozsudku súdu prvej inštancie (v poradí druhého) však vyplýva opačný záver, a to, že pracovný pomer žalovanej u žalobcu fikciou neskončil (viď bod 46. jeho odôvodnenia).

39. V bodoch 10. až 17. odvolací súd ďalej dôvodil:

„11. Napriek tomu, že žaloba bola nedôvodná pre skončenie pracovného pomeru žalovanej u žalobcu dohodou, odvolací súd stručne zaujme stanovisko i k jednotlivým odvolacím dôvodom.

12. I keď diagnózy, uvádzané v lekárskom posudku, sú dlhodobejšieho charakteru, neznamená to, že zamestnanec získa vedomosť o tom, že jeho zdravotný stav mu neumožňuje vykonávať v zmluve dojednanú prácu skôr, než je táto skutočnosť konštatovaná v lekárskom posudku; jedine lekár je oprávnený túto skutočnosť konštatovať. Subjektívne ťažkosti zamestnanca, vyplývajúce z jeho zdravotného stavu, a i príp. jeho subjektívny názor, že dojednanú prácu nie je schopný ďalej vykonávať, nemá z hľadiska pracovnoprávnych predpisov žiadnu relevanciu. Žalovaná bezprostredne po obdržaní lekárskeho posudku v súlade s ustanovením § 69 ods. 1 písm. a) požiadala žalobcu o preradenie na inú vhodnú prácu, hoci sa vzhľadom na charakter činnosti žalobcu (advokátska kancelária) domnievala, že žalobca pre ňu inú vhodnú prácu nemá.

13. Neobstojí ani námietka žalobcu, že okamžité skončenie žalovaná realizovala pred uplynutím pätnásťdňovej lehoty na preradenie, pretože žalobca ešte pred jej uplynutím žalovanej oznámil na akú inú vhodnú prácu ju preraduje.

14. Pokiaľ žalobca poukázal na skutočnosť, že žalovaná v okamžitom skončení uviedla nesprávne ustanovenie § 69 ods. 1 písm. c), hoci mala na mysli dôvod podľa písmena a), táto okolnosť nevyvoláva neplatnosť jednostranného právneho úkonu žalovanej. Pre jeho platnosť sa vyžaduje, aby zamestnanec uviedol skutkové dôvody, pre ktoré k rozviazaniu pomeru pristúpil. Nie je potrebné, aby v takomto úkone označil i ustanovenie Zákonníka práce, ktoré sa na skutkový stav vzťahuje. Je teda celkom bez významu, že žalovaná pri určitom a nezameniteľnom opise skutkového stavu omylom uviedla namiesto písmena a) písmeno c).

15. Napokon žalobca ani nepreradil žalovanú na inú vhodnú prácu.

16. Odvolací súd zastáva názor, že žalobca ako poskytovateľ právnych služieb žalovanú ako

administratívnu pracovníčku objektívne nemal možnosť preradiť na inú druh práce, pretože pri jeho predmete činnosti prichádzajú do úvahy len administratívne práce zamestnancov bez právneho vzdelania, ako tomu bolo i v prípade žalovanej.

17. Odvolací súd však pre dostatočne neurčitý výrok rozsudku v časti náhrady mzdy v tomto výroku (III.) napadnutý rozsudok zmenil a žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu mzdy v sume, ktorá predstavuje priemerný zárobok žalovanej za dva mesiace, avšak brutto namiesto netto, ako pôvodne vo výroku uvádza súd prvej inštancie (§ 69 ods. 4, § 134, § 131 ods. 1 Zák. práce).“

40. Z vyššie citovaných dôvodov rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že mylne vychádzal z odôvodnenia v poradí prvého, u ž zrušeného rozsudku súdu prvej inštancie, a nezaoberal sa preskúmaním a dôvodmi v poradí druhého rozsudku súdu prvej inštancie z 11. 09. 2020 č. k. 12Cpr/13/2016-211 a jeho zdôvodnenia, teda v odvolacom konaní sa riadne nevysporiadal s otázkou platnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru podľa § 69 ods. 1 písm. a) alebo písm. c) ZP, najmä z hľadiska podmienky uplynutia pätnásťdňovej lehoty uvedenej v § 69 ods. 1 písm. a) ZP, resp. prečo neobstoí námietka žalobcu, že žalovaná okamžite skončila pracovný pomer pred uplynutím zákonnej lehoty na preradenie na inú vhodnú prácu (a to bez ohľadu na pred uplynutím tejto lehoty danú ponuku inej ako vhodnej práce), prečo skončenie pracovného pomeru v dôsledku zákonnej fikcie podľa § 78 ods. 3 písm. b) ZP vylučuje úspech zamestnávateľa v spore o neplatnosť skončenia pracovného pomeru zamestnancom, keď žalobca namieta, že možnosť dovolania sa neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru vyplýva zamestnávateľovi priamo z ustanovenia § 78 ods. 3 ZP a zamestnávateľ, aj pri nepochybnom skončení pracovného pomeru dohodou na základe fikcie, má právny záujem na určení, že okamžité skončenie pracovného pomeru (nie samotné skončenie pracovného pomeru) je neplatné a to z toho dôvodu, že pri (platnom) okamžitom skončení pracovného pomeru zamestnancom má zamestnanec právo na náhradu mzdy.

41. Z uvedených dôvodov dovolací súd dospel k záveru, že dovolacia námietka zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP je dôvodná. Rozsudok odvolacieho súdu preto podľa § 449 ods. 1 CSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie bez toho, aby sa zaoberal aj namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 CSP.

42. V ďalšom konaní dovolací súd rozhodne aj o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

43. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.